

blevet muligt at afforte Diskussionen en hel Del, idet det nu tør anses for temmelig afgjort, at dette er Thingets Opfattelse angaaende Valgbestyrelsens Formands Fortolkning og Fremgangsmaade. Jeg skal dernæst gaa over til nærmere at omtale de Ytringer, der ere faldne fra Ordføreren for det første ærede Mindretal (Nimeftad). Jeg beklager, at Ordføreren ikke er til Stede, men jeg ser mig ikke iftand til at raade Bod derpaa eller til at afbryde Diskussionen med det ærede Medlem og gaa over til andre Punkter. Jeg skal altsaa vende mig til de Bemærkninger, som fremkom fra det ærede Medlems Side. Det vil erindres, at jeg igaar tillod mig at gjøre gjældende, at Fremstillingen af de faktiske Forhold, af det, der virkelig er foregaaet, ikke i det ærede Mindretals Betænkning var givne overensstemmende med Alterne. Det tror jeg, det lykkes mig at slaa fast, og jeg tror ikke, at Noget længere kan være i Tvivl om, at det, som staar i Flertallets Betænkning, er rigtigt, og at Mindretallets Betænkning i den Henseende derimod er, om ikke ukorrekt, saa dog i alt Fald ikke et faadant Billede af Sagen, som Alterne give. Heller ikke, hvad angaaer Anvendelsen paa de faktiske Forhold af Lovbestemmelsen, nemlig Valglovens § 35, er Gjengivelsen i det ærede Medlems Foredrag og, saa vidt jeg mindes, i det ærede Medlems Betænkning, overensstemmende med, hvad der staar i Loven. Der staar nemlig ikke i Valgloven, at Valgkandidaten og hans Stillere skulle have Ordet i det Mindste een Gang, førend Interpellationerne begynde, saaledes som det blev citeret af det ærede Medlem; men der staar, at Valgkandidaten og hans Stillere skulle have Ordet een Gang. Savde der staaet „i det Mindste een Gang“, saa er det ærede Medlem altsor meget Surift til ikke at vide, at det jo vilde forandre Meningen; thi da var denne Indskrænkning i Valgkandidatens Ret til at udtale sig, som Mindretallet i Overensstemmelse med Valgbestyrelsens Formand tror at kunne udlede af Loven, virkelig til Stede; men netop det, at der ikke staar „i det Mindste een Gang“, gjør, at denne indskrænkende Fortolkning, han vil gjøre gjældende, ikke passer. Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg ikke havde ført Bevis for, at Valglovens § 35 skulde opfattes saaledes, som jeg og med mig mine Meningsfæller og altsaa nu hele Thinget mener. Denne Bebrejdelse er ganske uberettiget. Jeg har nemlig paavist, at Valglovens § 35 udtaler som en Hovedgrundfætning, at Valgkandidaten skal have Udgang til at udtale sig for Forsamlingen. Denne Udgang er ikke nærmere defineret i Paragrafen; altsaa paahviler det den, der vil paavise, at der er en Indskrænkning til Stede, at bevise, at en Indskrænkning virkelig er begunndet i Ordene. Nu har jeg paavist, at den Passus, som man vil fortolke paa denne Maade, ikke kan fortolkes saaledes. Jeg har paavist, at naar

det i Valglovens § 35 hedder, at Valgkandidaterne skulle have talt een Gang, førend Interpellationerne begynde, har det ikke været Hensigten med denne Paragraf at indføre en faadan indskrænknet Valgtringsfrihed, som det ærede Medlem og Meningsfæller ville lægge deri, idet jeg nemlig har paavist, at Grunden til at denne Bestemmelse blev sat ind i Valgloven, var den, at man vilde forhindre den Fremgangsmaade, at enhver Kandidat udtalte sig succesfvt og blev interPELLERET succesfvt. Det har jeg aldeles tydelig og klart paavist. Det paahviler altsaa det ærede Medlem at bevise, ifald han tror at kunne paastaa det, at den Indskrænkning i Ytringsfriheden for Valgkandidaten, som han vil lægge ind i Paragrafen, virkelig ogsaa ligger i den. Men hele dette Spørgsmaal om Fortolkning af Valgloven og dens Anvendelse paa det foreliggende Faktum, har faaet en ganske anden Betydning, efter at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) har stillet sit Ændringsforslag. Det gjør os det nemlig muligt at ffære hele dette Parti, som udgjør den væsentligste Del af Sagen, fuldstændig ud af Debatten. Det har ikke længer nogen Interesse at undersøge dette, efterfom man tør anse det for afgjort, at det høje Thing, i alt Fald med ganske enkelte Undtagelser, ikke billiger den Fortolkning af Valglovens § 35, som Valgbestyrelsens Formand har bragt i Anvendelse, og som det ærede Mindretal, de to ærede Herrer, have troet at kunne forsvare. Den store Betydning har for mig det Ændringsforslag, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) har stillet. Tilbage bliver altsaa kun det Spørgsmaal, hvorvidt den faldne Valgkandidats Optreden har været en faadan, at man kan lægge ham til Last, at han ikke har gjort noget Forsøg paa at gjøre sin utvifsumme Ret til at tale gjældende paa Stedet. I den Henseende stemmer nu det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimeftad) fuldstændig med det ærede Medlem for Kolbing (Berg), endogfaa i den Grad, at det ærede Medlem for Kjøbenhavn kunde henvise til sidstnævnte ærede Medlems Betænkning. Det er altsaa en klar Sag, at i dette Spørgsmaal ere de to Herrer fuldstændig enige. Jeg tror, at det lykkes mig igaar at vise, at man i den Henseende ikke kunde lægge den faldne Valgkandidat Nogetfomhelst til Last. Jeg tror, at det er klart nok, at, naar Valgbestyrelsens Formand har sagt til ham: „De kan ikke faa Ordet, medmindre De bliver interPELLERET“, har han ikke Andet at gjøre end at rette sig derefter. Det ligger for, at han skal bede om Ordet i andre Retninger, og det er ikke bevist, at han maatte kjende den Opfattelse, som Valgbestyrelsens Formand havde af Valglovens § 35, efter hvad der passerede i 1876. Han kunde ud af den Regtelse af Ordet, som dengang fandt Sted, ikke slutte Nogetfomhelst med Hensyn til, at Formanden fulgte den abnorme Fremgangsmaade,